

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 55.

Eyvende Sæssion.

24de Møde.

Onsdagen den 9de Januar.

(Fortsat.)

H. Sage (fortsat): Naar den ærede Minister hentydede til, at ved Kritiken af Dommen kunde Høiesterets Anseelse svækkes, og at denne Kritik oftest vilde være ugrundet, da har jeg netop den modsatte Anskuelse. Dersom Høiesteret blev ugrundet kritiseret, var det vel muligt, at der for en kort Tid kunde reise sig vrangne Forestillinger om Høiesterets Maade at dømme paa; men en ugrundet Kritik vilde snart styrke dens Anseelse, naar man kom under Veir med, at Afgjørelsen var rigtig; og det vilde man snart finde; thi under den offentlige Discussion, der i saadanne Tilfælde reiser sig, vilde de forskjellige Personligheder tage Parti for eller imod, og under de deraf følgende Forhandlinger vilde Sandheden fremstaae. Det er Noget, som enhver Minister maa føle i sin Stilling. Han er vistnok mangfoldige Gange udsat for Kritik og for ugrundet Kritik; men han slaaer sig tilfreds med, at Fremtiden vil efterhaanden klare Spørgsmaalet og stille ham i det rette Lys. Det Samme maae, troer jeg, Domstolene, og det med endnu mere Grund, kunne gjøre; thi, selv om Anseelsen eller den moralske Betydning i det enkelte Tilfælde kan svækkes Noget, vil den juridiske Afgjørelse være ligesaa ubetinget gyldig; der er altsaa Tid nok til at tilbagevinde den Anseelse, der under ugunstige Forhold til en Tid kunde synes svækket. — Jeg skal saaledes, idet jeg haaber, at den ærede Minister under de senere

Forhandlinger vil gaae ind paa Forslaget i dets hele Udstrækning, erklære, at jeg ikke har fundet Anledning til at fravige Forslaget, skjøndt jeg ikke skal have Meget imod at gaae ind paa, hvad den ærede Minister har antydet, dersom Forsamlingen ikke vil gaae videre.

Müller: Jeg har begjært Ordet for at udtale, at der efter min Overbeviisning ikke er noget Væsentligt til Ginder for, at Høiesteret meddele Grundene til sine Domme, men at der tværtimod derved vil være meget vundet. Deels vil nemlig derved endeel Retssikkerhed, som nu finder Sted, høves, og deels forekommer det mig at være et naturligt og billigt Krav, at den, der dømmes, enten til Straf eller Betaling, faaer at vide, hvorfor han dømmes. Jeg har tværtro to Bemærkninger, som jeg troer, ikke at være aldeles uvæsentlige ved dette Lovforslag, uagtet det er meget kort. Det hedder nemlig heri, at Grundene skulle meddeles i alle Domme. Dette troer jeg rigtig nok ikke vilde være nogen hensigtsmæssig Maade. Skulde nemlig Høiesteret ledsage sine Domme med Præmisser paa samme Maade som Under- og Overretterne, troer jeg rigtig nok, at dette, som den ærede Minister har bemærket, vilde være et uoverkommeligt Arbejde. Derimod er der en anden Maade, som forekommer mig at være overmaade simpel, og det er den, at Dommen affiges strax, ganske som nu, hvorved der vindes den Fordeel, at de Bedkommende strax faaer Resultatet at vide, men at Grundene saa bagefter meddeles. At de Bedkommende komme til at vente nogle Dage, inden de erfare Grundene, gjør jo Intet til Sagen. Jeg har tænkt mig, at det kunde skee paa den Maade, at der udfom en